

1878 г.

№ 215.

Македония.

Слѣдъ Санъ-Стефанския договоръ, който по искането на западноевропейскитѣ сили не можа да се осъществи напълно, политическитѣ промѣни на Балканския полуостровъ бидоха затвърдени на Берлинския конгресъ, свиканъ сжщата година. Интересно е врѣмето между двата договора. Докато западнитѣ дипломатически канцелярии работѣха за разрушението на Санъ-Стефанскитѣ рѣшения, славѣнскитѣ дѣйци и печать работѣха за запазване на спечаленото. Отъ това врѣме е останало едно писмо отъ сърбина С. Верковичъ, по-рано агентъ на сръбското правителство въ Македония, до славѣнския дѣецъ и професоръ въ Петроградъ Влад. Ивановичъ Ламански. Писмото е интересно за българскитѣ етнографски граници въ Македония и западна България. То се намира у проф. Ив. Д. Шишмановъ, който го обнародва въ сп. Свободно мнѣние, 20 декември 1914 г. Ето въ изводи това писмо, писано отъ Загребъ на 17 мартъ 1878 г.:

Милостивый Государь Владимірь Ивановичъ!

. . . Мнѣ неизвѣстно, когда я буду тамъ, а такъ какъ теперь рѣшается судьба Балканскаго полуострова, то я считаю умѣстнымъ, послать вамъ копію съ письма писаннаго мною 6/18 Декабря прошлаго года къ г. Солуньскому консулу Юзефовичу, для того только, чтобы обратить вниманіе на правильную границу между Болгарами и Сербами, не только въ этнографическомъ, но и въ Географическомъ отношеніи, предпоставляя, что здѣсь Россія для Славянъ, какъ мать для дѣтей.

Какъ добрые родители не предпочитаютъ одного дитяти другому, такъ думаю поступить наша милая мать Россія при опредѣленіи болгаро-сербскихъ границъ. Какъ видно изъ газетъ Сербы представляютъ совсѣмъ безсовѣстныя претенціи въ разсмотреніи своихъ границъ, основывая свои права на какихъ то фантастическихъ и баснословныхъ преданіяхъ исторіи, ибо не должны поступать на основаніи бывшаго, а настоящаго, т. е. полагать естественныя границы каждаго племени до того мѣста, гдѣ кончается его языкъ. По этому природному неприкосновенному праву нетолько Скоплянскій, Нишскій и